

El número 263 de la revista *Qüestions de Vida Cristiana* està dedicat al P. Lluís Duch, monjo de Montserrat i antropòleg -considerat com un dels pensadors catòlics més significatius del diàleg fe i cultura-, que va morir el 10 de novembre del 2018. El professor Antoni Bosch-Veciana, filòsof i teòleg, i amic del P. Lluís Duch, assegura que “la seva memòria ingent i una intel·ligència subtil li varen facilitar construir un pensament compacte”.

Com definiria el pensament del P. Duch?

Definir en poques paraules el pensament d'algú és difícil i del tot innecessari. Ara bé, les reflexions de Lluís Duch giren entorn de l'ésser humà com a un ésser relacional per qui és definitiu el llenguatge en sentit ampli -paraules, mites, gestos, mirades, silencis...-. I és aquest llenguatge el que li possibilita dir i tenir un món.

Per què era tan important per a ell el llenguatge?

Per això mateix que acabo de dir ara. El llenguatge és allò que constitueix l'ésser humà; aquell que a través del llenguatge pot dir tot allò que té al seu davant. El llenguatge ens possibilita tenir mon en tant que fa possible dir-lo amb paraules -'emparaular-lo', deia ell-. I d'entre els llenguatges més singulars, Lluís Duch posa en relleu el llenguatge simbòlic.

Era un monjo atípic?

Lluís Duch era, sobretot, un monjo. Certament un monjo que vivia el monacat d'una manera atípica; en els horaris, en les feines, en les sortides del monestir. Obert als altres: a centres d'estudi, a grups de treball, a diverses universitats. Era ben acollit sobretot als cursos de doctorat. Trobaven en ell algú que els obria la seva intel·ligència per comprendre més a fons l'ésser humà.